

Laat me, laat me mijn eigen gang maar gaan....

Niets is blijvend, alles verandert en ik heb geleerd te aanvaarden dat die verandering niet noodzakelijk de richting uitgaat, waarvan ik droom. Het is bovendien een illusie om te geloven dat elke verandering ook een verbetering inhoudt. Als ik echter de evolutie van iets heel belangrijk vind, dan houdt niets met tegen om een persoonlijke bijdrage te leveren, ongeacht het resultaat. Op die manier probeer ik trouw te blijven aan mijn eigen overtuigingen.

De doodstraf zal geen dag eerder afgeschaft worden omdat ik schrijf met enkele ter dood veroordeelden of omdat ik in scholen over dit thema lezingen wil houden. Ik kan enkel hopen dat een paar studenten hun vooroordelen laten varen. Dat ze niet zonder meer zeggen: 'het is hun eigen schuld' of 'het zijn criminele monsters en ze verdienen niet beter'. Of ze echt van mening zullen veranderen, dat heb ik niet in handen. Ik probeer aan de hand van voorbeelden aan te tonen dat het werk van Inside Outside misschien maar een druppel op een hete plaat is, maar geen onbelangrijke druppel. Als je contact houdt met één ter dood veroordeelde, dan zie je slechts een minuscuul verschil op de schaal van Richter van het onrecht in de wereld. Nochtans voor de gevangene die 23 op 24 uur in een cel van twee bij drie meter zit, maakt één brief een hemelsbreed verschil.

Ik schrijf deze overdenkingen voor de laatste keer in een 'gedrukte' Letters. Ongewild heeft dit stukje dus iets van een afscheid, maar je weet 'nooit is de liefde zo groot als op het uur van scheiden'. Ik schreef mijn eerste bijdragen voor Letters een goede twaalf jaar geleden en bleef trouw de bladzijde 'nieuws uit Vlaanderen' vullen. Ik deed het meestal graag maar ik wil niet verhullen dat ik af en toe een tandje moest bijsteken om de deadline voor de teksten te halen. Die tijdsdruk gaf ook soms ook de juiste prikkel om in actie te schieten. Mijn bijdrage voor de Blog Letters zal er anders uit zien, niet beter of slechter, gewoon anders. In de toekomst zal het succes van de IO-blog en ook van de Blog Letters niet het werk van één iemand of van het bestuur kunnen zijn. Het wordt een gedeelde verantwoordelijkheid voor alle donateurs, daarom doe ik hier meteen ook een warme oproep om met zijn allen de Blog 'levendig en gezond te houden'. Ga regelmatig een kijkje nemen en aarzel niet om te reageren of om de blog zo nu en dan ook van voedsel te voorzien. Een statische blog is geen blog.

Toeval wil dat de deadline voord deze Letters bijna samenviel met het nieuws over de dood van Ramses Shaffy. Ik ben een 68'er en dus een kind van de Shaffy-tijd. Destijds dweeptte ik zelfs een beetje met hem en ook nu nog laat ik me graag beroeren door de schoonheid van zijn teksten. Zijn liedjes geven me nog altijd kippenvel. Ik herken mezelf in: 'laat me, laat me mijn eigen gang maar gaan, ik heb het altijd zo gedaan'. Dat denk ik ook als mensen een beetje meewarig doen of onbegrijpelijk kijken als ik praat over mijn engagement voor gevangenen en ter dood veroordeelden.

Trouwens in Sammy, een van de mooiste songs van Ramses, vind ik ook enkele raakvlakken met gevangenen. Zitten er niet een paar Sammy's tussen de mensen waarmee wij corresponderen? Omhoog kijken naar de blauwe lucht is dan vanuit een cel wel niet zo eenvoudig, maar de gedetineerden kunnen er toch van dromen. En bang zijn om te veranderen, bang zijn van de anderen, dat merken we bij onze pennenvrienden toch ook. In de slotstrofe verwoordt Ramses heel mooi wat ik soms als boodschap zou willen neerpennen in een brief: 'Sammy loopt maar door de nachten, op een wondertje te wachten. Wie zal dit voor jou verzachten Sammy, want jouw nachten zijn zo koud. Hoog Sammy, kijk omhoog Sammy, er is een die van jou houdt.'

Toegegeven , als ik dat aan buitenstaanders zou vertellen, dan vinden ze dat ongetwijfeld een brug te ver. Maar met jullie wil ik dit soort hersenspingsels en zielenroerselen graag delen, in 'onze' Letters of op 'onze' blog .

Agnes Steenssens